

Lista KVISS

Inger Smørup Sørensen

HESU FERÐ SNÝR LISTAKVISSIN
SEG UM BÓKMENTIR. TÚ FÆRT EINA
MYND AV EINI SÍÐU Í EINI BÓK, OG
UPPGÁVAN ER AT GITA RITHÖVUNDIN.
DUGIR TÚ ORDILIGA VÆL, KANST
TÚ EISINI ROYNA AT GITA HEITIÐ Á
BÓKINI. TAÐ BER EISINI TIL AT SNÝTA
OG FINNA SVARINI Á SÍÐU 23.

TJÓÐSKAPARAR

ættin órógvæði
hurðin var eingin framtíð
bara deytt tré

lógarbroyting segði pápin
rættvísi aftur við segði mamman

hvar eru glareyguni spurdi abbin
helt at tað var frá mínum tonnum
tú talaði segði omman

er hatta mítt segði systurin
tá tey sóust aftur

úti í urtagarðinum sat beiggin
hetta vildi hann ikki hava
í míni heild er eingin hálvur

her skuldi okkurt annað staðið
brikslaði starin
ovast uppi á gamla nálatrænum

Tann dagin sat eg nettup og hugsaði um Svannu. Eina løtu seinni gekk úthurðin. Eg hoyrði ljóð í ganginum. Eitt kom inn. Eg vendi mær við. Tað var Svanna.

Eg bað hana seta seg niður. So gjørði eg te og bar tað inn. Vit sótu og prátaðu um. . . tú veitst, alt, sum er at práta um. Eina plátu, sum akkurat var komin, ein granna, sum var innlagdur, ófriðin, sum hevði verið í býnum kvældið fyrri. Svanna hevði smurt eitt pinkulítið sindur av reyðum upp á kjálkarnar. Tað reyða hárið hekk henni niður á miðju. Tú minnst litin á hárinum á Svannu. Tað er ikki hetta eldreyða, ið fær teg at hugsa um eina hurð, ið verður klamsað í lás. Tað er heldur ikki hetta myrkt mahognireyða, ið tú alt fyrri eitt veitst ikki er natúrligt. Hennara hár er blíðliga ljósareytt. Hon eigur tað — alt sum tað er. Teir fremstu lokkarnar hevði hon flættað. Teir hingu niður við kinnunum og mintu um guirlandurnar framman fyrri einum sigursportri. Tað er ein merkilig ávirkan, sovorðnir flættaðir lokkar kunnu hava. Somu ávirkan sum

107

Spøkilsir

Fram við náttmálaðu gøtunum spøkilsishús av glasi skroypiligrir kassar,
viðhvørt kenst tað, sum eg búgvi í einum spøkilsishúsi,
slagin av fremmandum tárur,
nívður av ófrættaboðum,
hoyri myrka havið við slotandi herskipalanternum,
altjóða snóratrøini avtaglaði við spennitroyggjum.

svorji tær, sá eg hana lukkuliga saman við einum øðrum, so var eg eisini lukkuligur. Men hon er ikki lukkilig. Sært tú klettarnar harinni og tað trøsliga gráa lýsið yvir teimum.
Og hann las upp fyrri mær:

Dandar so blíðan bára
á kvøldi um nakið sker.
Ongantið hevur hon nomið
kærleikans aldugerð.

Suðar so blíðan lotið,
kált er lagið, men kalt.
Ongantið hevur tað nomið
tað, ið er alt.

Hugsjúk tí báran
fevnir um nakið sker.
Takið meg, koldu steinar,
yndið meg eina ferð.

Trásjúkt tí lotið
smýgur um nakið basalt.
Takið meg, koldu klettur,
lívga meg tú, ið ert alt

— Eg yrkti hatta í gjárkvældið, segði hann, Maria kom ikki. Tí var tað.

Tað var í skýmingini. Hon kom gjøgnum garðin í síðum, dimmbláum frakka. Vindurin, ið altíð liggur trúur um nesið, streyk hárið frá enninum, ið var bleikari enn andlitið. Hon hevði hendurnar djúpt niðri í lummunum, stóð eina løtu við dyrnar, pikkaði so uppá. Hon hugdi ikki upp á meg, og hvørgin segði nakað. Við lútandi høvdi fór hon inn í stovu mína, yvir til vindeygad og varð standandi har. Eg setti meg við skriviborðið, aftan fyrri meg og við mína vinstru lið vóru veggirnir fjaldir undir bókum. Eg tók eftir einari og blaðaði í gjøgnum hana. Frá bryggjunum hoyrdist gangurin av motorum í arbeiði. Tá ið eg hugdi upp, hevði hon sett seg niður. Vindeygad hevði

37

XIII.

Seinri ein dag fer »Rúðan« larrandi norður aftur gjøgnum Djúpini, á veg til Íslands. Lítil vindur, regn og rull. Sjógvurin er í tí keðiligasta lagnum, samgráur og flýtur sum heili um skipið. Tað rennur úr hvørjum togi, tað slær vatn niður úr seglunum, og sjógvurin skolar inn yvir skarndekkini í bæði borð.

Inni á landi hevur regnskøddan krøkt seg tvørtur um fjøllini, heingir síðkar niður í dalbotnarnar, og øgilvatn kemur sturtandi oman á slætt gjøgnum hvørt gil.

Tveir mans standa afturi í lastini og skumpa salt.

»Nú, hvat dæmar tær at fara avstað aftur?« spyr annar.

»Tað veit eg líka, hetta er eitt ódámligt lív at fara út aftur at fíla. Men eitthvørt er at gera.«

»Ja, tað sama sigi eg við, eitthvørt er at gera. Men hevði eg vitað mær nakað annað, ikki skuldi eg sett mín fót aftur á skipsdekk.«

»Mær dæmar væl á sjónum, tað er ikki tí. Men tað er hetta forbannaða snørið, hetta sjaggið við lúnningina bæði nátt og dag, tað er hetta, mær ikki hóvar. Og eg fari ikki avstað aftur at fiska, tá ið hesin túrurin er liðin, eg geri tað ikki, sleppi mær við einumhvørjum farmaskipi, og kann eg ikki tað, liggi eg heima.«

»Hevur tú verið úti um teg at slept tær við?«

»Nei, ikki havi eg enn, men eg ætli mær niður við einari slupp í heyst, so sleppi eg drúgvast við einumhvørjum skipi har.«

»Ja, eg havi hugsað um tað sama. Men høvdu tað verið tveir, ið fóru saman, so hevði tað verið hugaligari.«

5